

Velikonoční cesta světla (Via Lucis)

Via lucis (cesta světla) je pobožnost, která navazuje na křížovou cestu (Via Crucis). Forma této pobožnosti vznikla v roce 1988 v laickém hnutí Testimoni del Risorto, založeném salesiánským knězem Sabinem Palumbierim v Římě. Byla inspirována citátem ze sv. Pavla (1Kor 15,3–8). Citát se nachází v Kalixtových katakombách v Římě, které jsou svěřeny salesiánům, a proto se Via Lucis dostala do tohoto prostředí. Roku 1990 se ji salesiáni modlili na své generální kapitule, později i v kapli sv. Heleny Baziliky Božího hrobu. Ve čtrnácti zamyšleních se snaží shrnout hlavní momenty Ježíšova působení po jeho zmrtvýchvstání, až do Letnic. Via Lucis může vést naši meditaci v době velikonoční podobně jako Via Crucis v době postní, je obdobou radostného růžence. Následující text představuje jednotlivá zamyšlení v podobě biblických úryvků.

Úvod

Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy; že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem; že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti. Pak se zjevil více než pěti stům bratřím najednou – většina z nich dosud žije, někteří však už zesnuli. Potom se zjevil Jakobovi, pak všem apoštolům. A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdče. (1Kor 15,3–8).

I. zamyšlení: Ježíš byl vzkříšen

Po sobotě, na úsvitu prvního dne v týdnu, přišla Marie Magdalská a druhá Marie podívat se na hrob. Vtom nastalo velké zemětřesení, neboť anděl Páně sestoupil z nebe, přistoupil, odvalil kámen a posadil se na něj. Jeho zjev byl jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh. Strachem z něho se strážci zděsili a klesli jako mrtví. Anděl promluvil k ženám: „Vy se nebojte. Víím, že hledáte Ježíše, ukřížovaného. Není tady. Byl vzkříšen, jak řekl. Pojdte a podívejte se na to místo, kam byl položen. A rychle jděte a povězte jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých. Jde před vámi do Galileje, tam ho uvidíte. To jsem vám měl povědět.“ Ženy rychle odešly od hrobu a se strachem i s velkou radostí to běžely oznámit jeho učedníkům. Vtom šel Ježíš proti nim a řekl jim: „*Buďte zdraví!*“ Přistoupily, objaly mu nohy a poklonily se mu. Tu jim Ježíš řekl: „*Nebojte se! Jděte a oznamte mým bratřím, ať odejdou do Galileje. Tam mě uvidí.*“ Když ženy odešly, přišli někteří ze stráže do města a oznámili velekněžím všechno, co se stalo. (Mt 28, 1–11)

II. zamyšlení: Petr a Jan u prázdného hrobu

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „*Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.*“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží (pruhy)

plátna, ale dovnitř nevěšel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží (pruhy) plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch (pruhů) plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel ke hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých. Učedníci se pak zase vrátili domů. (Jan 20, 1–10)

III. zamyšlení: Setkání s Marií Magdalskou

Marie stála venku u hrobky a plakala. Když tak plakala, naklonila se do hrobky a viděla tam sedět dva anděly v bílém rouchu, jednoho v hlavách a druhého v nohách toho místa, kde dříve leželo Ježíšovo tělo. Řekli jí: „Ženo, proč pláčeš?“ Odpověděla jim: „Vzali mého Pána a nevím, kam ho položili.“ Po těch slovech se obrátila a viděla za sebou stát Ježíše, ale nevěděla, že je to on. Ježíš jí řekl: „Ženo, proč pláčeš? Koho hledáš?“ Ona myslela, že je to zahradník, a proto mu řekla: „Pane, jestliže tys ho odnesl, pověz mi, kam jsi ho položil, a já ho přenesu.“ Ježíš jí řekl: „Marie!“ Ona se k němu obrátila a zvolala hebrejsky: „Rabbuni!“ – to znamená „Mistře“. Ježíš jí řekl: „Nezadržuj mě! Neboť ještě jsem nevystoupil k Otcí. Ale jdi k mým bratřím a oznam jim: 'Vystupuji k svému Otcí a k vašemu Otcí, k svému Bohu a k vašemu Bohu.'“ Marie Magdalská tedy šla a zvěstovala učedníkům: „Viděla jsem Pána!“ – a toto že jí řekl. (Jan 20, 11–18)

IV. zamyšlení: Ježíš s učedníky na cestě do Emauz

Ještě ten den se ubírali dva z nich do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zdržovalo oči, takže ho nepoznali. Zeptal se jich: „O čem to cestou spolu rozmlouváte?“ Zastavili se celí smutní. Jeden z nich – jmenoval se Kleofáš – mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo!“ Zeptal se jich: „A co se stalo?“ Odpověděli mu: „Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu všemu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: Byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů a ti prý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli.“ A on jim řekl: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše, (probral dále) všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech (částech) Písma na něj vztahuje. (Lk 24, 13–27)

V. zamyšlení: Ježíš se dává poznat při lámání chleba

Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil.“ Vešel tedy dovnitř, aby

zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. (Vtom) se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: „*Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?*“ Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct (apoštolů) i jejich druhy. Ti řekli: „*Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.*“ Oni sami pak vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak ho poznali při lámání chleba. (Lk 24, 28–35)

VI. zamyšlení: Ježíš se dává poznat svým učedníkům ve večeřadle

Když o tom mluvili, stál on sám uprostřed nich a řekl jim: „*Pokoj vám!*“ Zděsili se a ve strachu se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: „*Proč jste rozrušeni a proč vám v mysli vyvstávají pochybnosti? Podívejte se na mé ruce a na mé nohy: vždyť jsem to já sám! Dotkněte se mě a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jak to vidíte na mně.*“ A po těch slovech jim ukázal ruce a nohy. Pro samou radost však tomu pořád ještě nemohli věřit a jen se divili. Proto se jich zeptal: „*Máte tady něco k jídlu?*“ Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a před nimi pojedl. Dále jim řekl: „*To je smysl mých slov, která jsem k vám mluvil, když jsem ještě byl s vámi: že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v Mojžíšově Zákoně, v Prorocích i v Žalmech.*“ Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim: „*Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých a v jeho jménu bude hlásáno pokání, aby všem národům, počínajíc od Jeruzaléma, byly odpuštěny hříchy. Vy jste toho svědky.*“ (Lk 24, 36–48)

VII. zamyšlení: Ježíš dává učedníkům moc odpouštět hříchy

Navečer toho prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „*Pokoj vám!*“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „*Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.*“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „*Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.*“ (Jan 20, 19–23)

VIII. zamyšlení: Ježíš utvrzuje Tomáše ve víře

Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „*Viděli jsme Pána!*“ On jim však odpověděl: „*Dokud nevidím na jeho rukou jizvy po hřebecích a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím!*“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „*Pokoj vám!*“ Potom vyzval Tomáše: „*Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.*“ Tomáš mu odpověděl: „*Pán můj a Bůh můj!*“ Ježíš mu řekl: „*Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili!*“ (Jan 20, 24–29)

IX. zamyšlení: Ježíš se setkává s učedníky v Galileji

Potom se Ježíš znovu zjevil svým učedníkům, a to u Tiberiánského moře. Zjevil se takto: Byli pohromadě Šimon Petr, Tomáš zvaný Blíženeček, Natanael z galilejské Kány, synové Zebedeovi a ještě jiní dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: „*Půjdu lovit ryby.*“ Odpověděli mu: „*I my půjdeme s tebou.*“ Vyšli tedy a vstoupili na loď, ale tu noc nic nechytily. Když už nastávalo ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš se jich zeptal: „*Dítky, nemáte něco k jídlu?*“ Odpověděli mu: „*Nemáme.*“ On jim řekl: „*Hodte síť na pravou stranu lodi, a najdete.*“ Hodili ji tedy, a nemohli ji už ani utáhnout pro množství ryb. Tu onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „*Pán je to!*“ Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil přes sebe svrchní šaty – byl totiž oblečen jen nalahko – a skočil do moře. Ostatní učedníci dojeli s lodí – nebyli od země daleko, jen tak asi dvě stě loket, a táhli síť s rybami. Když vystoupili na zem, viděli tam žhavé uhlí a na něm položenou rybu a vedle chléb. Ježíš jim řekl: „*Přineste několik ryb, které jste právě chytily.*“ Šimon Petr vystoupil a táhl na zem síť plnou velkých ryb, bylo jich stotřiapadesát. A přesto, že jich bylo tolik, síť se neprotrhla. Ježíš je vyzval: „*Pojďte sníst!*“ Nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „*Kdo jsi!*“ Věděli, že je to Pán. Ježíš přistoupil, vzal chléb a dal jim, stejně i rybu. To bylo už potřetí, co se Ježíš zjevil učedníkům po svém zmrtvýchvstání. (Jan 21, 1–14)

X. zamyšlení: Ježíš rozmlouvá s Petrem

Když posnídali, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „*Šimone, synu Janův, miluješ mě více než ti zde?*“ Odpověděl mu: „*Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.*“ Ježíš mu řekl: „*Pas mé beránky.*“ Podruhé se ho zeptal: „*Šimone, (synu) Janův, miluješ mě?*“ Odpověděl mu: „*Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.*“ Ježíš mu řekl: „*Pas moje ovce.*“ Zeptal se ho potřetí: „*Šimone, (synu) Janův, miluješ mě?*“ Petr se zarmoutil, že se ho potřetí zeptal: „*Miluješ mě?*“, a odpověděl mu: „*Pane, ty víš všechno – ty víš, že tě miluji!*“ Ježíš mu řekl: „*Pas moje ovce! Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.*“ To řekl, aby naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech ho vyzval: „*Následuj mě!*“ (Jan 21, 15–19)

XI. zamyšlení: Ježíš posílá učedníky hlásat evangelium

Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti. Ježíš k nim přistoupil a promluvil: „*Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!*“ (Mt 28, 16–20)

XII. zamyšlení: Ježíš vystupuje do nebe

Když s nimi jedl, přikázal jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma, ale čekali na Otcovo zaslíbení: „Vždyť jste přece o tom ode mne slyšeli: Jan křtil vodou, ale vy budete pokřtěni Duchem svatým za několik málo dní.“ Tu se ho ptali ti, kteří s ním byli: „Obnovíš teď, Pane, v Izraeli království?“ On jim však řekl: „To není vaše věc, abyste věděli čas a okolnosti, jak je Otec z vlastní moci ustanovil. Ale až na vás sestoupí Duch svatý, dostanete moc a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země.“ Když to pověděl, byl před jejich zraky vyzdvižen a oblak jim ho vzal z očí. Hleděli upřeně k nebi za ním, jak odchází, a najednou vedle nich stáli dva muži v bělostných šatech a řekli: „Lidé z Galileje, proč tak stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl vzat od vás do nebe, přijde zase právě tak, jak jste ho viděli, že odchází do nebe.“ (Skt 1, 4–11)

XIII. zamyšlení: S Marií na modlitbách

Potom se apoštolové vrátili do Jeruzaléma z hory, která se nazývá Olivová. Je blízko Jeruzaléma, vzdálená jenom délkou sobotní cesty. A když přišli (zase do města), vystoupili do hořejší místnosti, kde bydleli Petr a Jan, Jakub a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Horlivec a Juda, Jakubův bratr. Ti všichni jednomyslně setrvali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými. (Skt 1, 12–14)

XIV. zamyšlení: Ježíš posílá svého Svatého Ducha

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přičene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. (Skt 2, 1–4)

Závěr: Modlitba rytíře a dámy Řádu Božího hrobu.

Pane, pro tvých Pět svatých ran,
které nosíme na našich insigniích, Tě prosíme:
Dávej nám sílu, abychom milovali vše, co stvořil tvůj Otec,
a nejvíce ze všech naše nepřátele.
Osvobod' naši mysl a naše srdce od hříchu, od zaujatosti, od sobectví a od podlosti,
abychom byli hodni tvé oběti.
Sešli na nás, rytíře a dámy Božího hrobu, svého Ducha,
aby z nás učinil přesvědčené a upřímné vyslance pokoje a lásky mezi našimi bratry
a zvláště mezi těmi, kdo se domnívají, že v tebe nevěří.
Dej nám víru, abychom čelili všem bolestem každodenního života
a zasloužili si jednoho dne s pokorou, ale bez obav stanout po tvém boku.
Amen.